

โกรกกระทิง

- ๔๒ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สด กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะดกาวดี
วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๐๐ เวลา ๘.๑๕ น.

(คนตรี)

- สงศรี คุณหัวเราะทำไมคะ ? คุณไม่เชื่อคิดฉันหรือคะ คุณโกรธสร ?
- โกรธสร ผมไม่เข้าใจคุณจริง ๆ คุณสงศรี ที่คุณตอบผมมานี้ ผมขงใจหลายอย่าง คุณกลัวอะไร
หรือครับ ถึงได้ไม่ยอมรับว่า คุณได้เห็นศพคุณว่องในห้องน้ำ
- สงศรี ก็คิดฉันไม่เห็น จะให้คิดฉันตอบว่าเห็นได้ยังไงกันคะ คิดฉันก็แย้ขี้คะ ถ้าจะก่อกบฏบังคับ
ให้พูดความจริง
- โกรธสร ผมไม่ไ่บังคับ ผมพูดให้คุณฟังสิ่งที่ผมรู้
- สงศรี คุณไม่รู้คะ
- โกรธสร อ้อ ผมรู้ ผมเป็นตำรวจ ผมรู้ดีกว่าคุณและใคร ๆ ที่รู้ไม่ใช่เขา แต่เพราะได้สอบสวน
และสืบสวนมาอย่างละเอียดแล้ว เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น นับตั้งแต่เรื่องศพในเตาอบ
และเรื่องคุณว่องถูกฆ่า ผมอดใจไหวไหวของเรื่องไว้แล้วทั้งนั้น ยังขาดก็แต่รายละเอียด
เท่านั้น
- สงศรี แค่คิดฉันขอปฏิเสธว่าไม่เห็นศพคุณว่อง
- โกรธสร เขาละครับ แปลว่าคุณปฏิเสธแน่ ทีนี้ให้ผมถามต่อไปอีกหน่อย คุณบอกว่าคุณไม่ได้
เปิดประตูห้องน้ำเข้าไป คุณไม่เห็นศพคุณว่อง คุณเดินไปเดินมาอยู่ในห้องคุณว่อง
เพื่อรอคุณว่อง ใช่ไหมครับ
- สงศรี ใช่คะ
- โกรธสร คุณเดินอยู่นานไหม

- ส่งศรี ก็สักครูหนึ่งคะ
- ไกรสร แล้วคุณทำอะไรว่างไรต่อไป ?
- ส่งศรี คิฉิน ก็... เลอ... คิฉินก็กักตักออกมาของนอกคะ
- ไกรสร ครับ แล้วยังไง
- ส่งศรี คิฉินคิกจะลงไปข้างล่างคะ
- ไกรสร แล้วยังไงกันคุณถึงได้ถูกยิงคะ
- ส่งศรี ก็ไม่ทราบนี่คน คิฉินเดินออกมาจากห้องคุณว่าง พอลงจะถึงบันได ไกรก็ไม่ทราบคะ
- วิ่งมายังคิฉิน
- ไกรสร วิ่งมาทางไหนครับ
- ส่งศรี ทางหลังคิฉินคะ
- ไกรสร พอลมาถึง ก็ยิงเสาเทียนหรือครับ
- ส่งศรี คะ พอลมาถึงก็ยิงคิฉินทันที
- ไกรสร คุณเห็นหน้าคนคนนี้ไหมครับ
- ส่งศรี เห็นคะ แต่คิฉินไม่รู้จัก
- ไกรสร คุณไม่เคยเห็นหน้ามันเลย หรือว่า เคยเห็นแล้ว แต่ไม่รู้จัก
- ส่งศรี ไม่เคยเห็นหน้าเลยคะ
- ไกรสร กลองนี้ขี้ครับ บางทีคุณอาจเคยเห็นมาที่ไหนบ้างก็ได้
- ส่งศรี ไม่เคยเห็นเลยคะ ไม่เคยจริง ๆ
- ไกรสร ครับ แปลว่า เป็นคนหน้าใหม่ที่สุด
- ส่งศรี คะ
- ไกรสร แล้วก็... หมอนี่วิ่งมาทางจากคุณสักเท่าไร ถึงไค้ยิง
- ส่งศรี ก็... ราวสองเมตรคะ
- ไกรสร วาเดียว แหมใกล้มากขี้ครับ
- ส่งศรี คะ ไค้

- โกรสร ระยะเวลาเพียงวาเดียว ยิ่งตั้งหลายนับ แต่คุณไม่ตาย ลูกเป็นเฉียวไปเท่านั้น
มันก็ประหลาดนาคุณส่งศรี ผมว่าถ้าในระยะเวลาเฉียวแล้วยิ่งตั้งหลายที คุณควรจะ
ตายมากกว่า
- ส่งศรี ก็ไม่ทราบนี่คะ คิดฉันก็แปลกใจเหมือนกันที่รอกมาได้
- โกรสร นั่นสิครับ คุณรอกมาได้ยังไง ผมไม่เข้าใจเลย คนร้ายรายนี้ คุณรู้สึกว่าการอะไร
ที่มาถึงคุณ จะไม่ใช่ใหม่ มันจึ๊ก่อนแล้วจึงยิง หรือว่ายิงเอาทันทีโดยไม่ใช่
- ส่งศรี ก็...คิดฉันก็ไม่ทราบคะ คิดฉันเห็นออกมาจากห้องคุณว่องไ้ทันเลย พอเห็นขวามาคุณ ก็เห็น
มันเดินตามติดมา พอไ้ระยะ มันก็ยกปืนขึ้นคะ แล้วก็ยิง
- โกรสร โดยไม่พูดอะไรเลย ?
- ส่งศรี ไม่พูดอะไร เลยคะ
- โกรสร แปลว่า ไม่ใช่จึ๊
- ส่งศรี คิดฉันคิดว่า ไม่ใช่จึ๊คะ
- โกรสร คุณคิดว่า เป็นการลอบทำร้ายใช่ใหม่
- ส่งศรี ก็ควรจะเป้นไ้คะ
- โกรสร ถ้าเป็นการลอบทำร้าย มันก็ไม่ควรยิงพลาดในระยะเวลาเพียงวาเดียว
- ส่งศรี ก็ไม่ทราบคะ ที่จริงก็ไม่น่าจะพลาดเลย
- โกรสร คุณเคยมีเรื่องอะไรกับใครหรือเปล่า
- ส่งศรี ก็ไม่เห็นเคยมีไ้คะ คิดฉันไม่เคยไปทำอะไรใคร จนถึงกับจะถูกทำร้ายอย่างนี้
- โกรสร คุณคิดบ้างใหม่ว่า เรื่องนี้มีทางจะเกี่ยวกับคนทางพิทยา เพราะคุณเคยติดต่อกับธุระ
กับพวกทางพิทยา
- ส่งศรี นั่นเป็นเรื่องของคุณว่องคะ ไม่เกี่ยวกับคิดฉัน
- โกรสร ผมไม่ทราบว่าเกี่ยวหรือไม่เกี่ยว แต่ถ้าคุณมาหาคุณว่อง คนพวกนี้อาจไม่ชอบคุณบ้างก็ได้
- ส่งศรี คิดฉันตอบไม่ถูกหรอกคะ

- โกธรสร ให้อายละเจียกณณิกนิก คนร้ายแก่งตัวยังใจ คุณจำได้ไหม
- ส่งศรี ใต้เสื่อเชือกตะ นุ่งกางเกงสากลธรรมคา
- โกธรสร สีอะไร
- ส่งศรี จำไม่ได้ค่ะ
- โกธรสร จากการแก่งตัว และท่าทาง คุณรู้สึก ว่า ควรจะเป็นคนในกรุงเทพฯ หรือมาจาก
ต่างจังหวัด
- ส่งศรี คิดนึกว่า...เออ...มาจากต่างจังหวัดค่ะ
- โกธรสร เพราะเหตุใด คุณจึงคิดเช่นนั้น
- ส่งศรี เพราะว่า...เออ...เกี่ยวข้องกับ... เพราะว่า ผิวแก่กรำมาก เหมือนคนกรำแดด
- โกธรสร ผิวกรำเหมือนคนกรำแดด คุณแน่ใจหรือครับ ว่าคุณเห็นผิวของแก่กรำ
- ส่งศรี ค่ะ แน่ใจ
- โกธรสร ถ้าเช่นนั้นก็ควรเป็นคนมาจากต่างจังหวัด ซึ่งก็ควรเป็นพินยา เพราะคุณมองมีอะไร
อยู่ทางนั้น แต่...เอ คุณส่งศรีครับ คุณเห็นผิวของแก่กรำ แต่ทำไมคุณถึงไม่เห็น
เสื้อของแก่ละครับ คุณไม่รู้ว่าเสื้อแก่สีอะไร แต่คุณกลับรู้ว่าผิวของแก่กรำ ผมว่า
ถ้าใช่ จะใช้ความจำกันแล้ว คุณควรจำสีเสื้อได้ อย่างน้อยก็เท่ากันสีผิว
- ส่งศรี คิดนึกไม่ทราบค่ะว่าทำถึงจำได้แค่ผิว
- โกธรสร นั่นที่คุณ สีเสื้อจำได้ง่ายกว่าเป็นกอง แต่คุณกลับไปจำสีผิว ผมยังไม่ค่อยเข้าใจนัก
- ส่งศรี คิดนึกว่า มันเป็นความรู้สึกค่ะ คือรู้สึกว่า ผิวกรำ ไม่ใช่เห็น
- โกธรสร ครับ เป็นความรู้สึก แปลว่าคุณรู้สึกไปเอง
- ส่งศรี ค่ะ รู้สึกไปเอง
- โกธรสร ที่นี้ผมถามอีกหน่อย เมื่อคุณถูกยิงแล้ว คุณก็คงจะล้มลง ใช่ไหมครับ
- ส่งศรี ค่ะ ใช่ คิดนึกล้มลง
- โกธรสร แล้วคนร้ายทำยังใจต่อไป

- สงศรี มันทันหลังวิ่งหนีค่ะ
- ไกรสร วิ่งไปทางไหน
- สงศรี คุณเหมือน... เจอ... วิ่งไปทางห้องคุณว่องค่ะ
- ไกรสร คุณเห็นหรือเปล่า
- สงศรี คิฉินไม่ทันของค่ะ เพราะคุณเหมือนจะกำลังเริ่มห่มคสติ
- ไกรสร แต่คุณแน่ใจว่า มันวิ่งไปทางห้องคุณว่อง ?
- สงศรี ค่ะ
- ไกรสร คุณเห็นมันเข้าไปในห้องคุณว่องหรือเปล่า
- สงศรี ไม่เห็นค่ะ
- ไกรสร แล้วมันหนีไปทางไหน
- สงศรี ไม่ทราบค่ะ เพราะต่อจากนั้นคิฉินก็ห่มคสติไปค่ะ
- ไกรสร คุณห่มคสติก่อนที่คุณพรณีจะมาถึงใช่ไหม
- สงศรี ก็คงจะเป็นเช่นนั้นแหละค่ะ เพราะคิฉินมาเห็นคุณพรณี ก็ตอนที่ตื่นแล้ว
- ไกรสร เเลอะครีบ รวมความว่า คุณไม่ทราบว่าคนร้ายรายนี้เป็นใคร
- สงศรี ไม่ทราบค่ะ
- ไกรสร แล้วคุณสงสัยใครบ้างไหม
- สงศรี ไม่สงสัยค่ะ... แต่ว่า.. คิฉินว่า คงไม่ใช่
- ไกรสร ใคร
- สงศรี นายเบิ้ม ลูกสมันชของคุณว่องค่ะ
- ไกรสร คุณคิดว่า นายเบิ้มเป็นคนยิงคุณเช่นนั้นหรือ
- สงศรี ก็ไม่อยากจะคิดค่ะ เพราะคนที่ยิงคิฉินไม่ใช่ นายเบิ้ม สำหรับนายเบิ้ม คิฉินเคยรู้จัก
- ไกรสร อ้าว แล้วยังไง
- สงศรี คิฉินเค้าเอาเองค่ะ เค้าว่า นายเบิ้มอาจส่งลูกน้องมายิงคิฉินก็ได้

- โกธสรว คินนั้นนายเบิ้มขึ้นไปอยู่ชั้นบนเหมือนกัน ผมทราบดี นี่ผมก็กำลังถามตัวนายเบิ้มอยู่
- สังศรี นายเบิ้มหรือคะอยู่ชั้นบน คิฉันไม่ยกทราย ละ เขาขึ้นไปทำไมคะ
- โกธสรว ผมก็ไม่ทราบ แต่เขาคงการพบคุณว่องมาก
- สังศรี จริงหรือคะนี่
- โกธสรว จริงครับ คุณพรณีเป็นคนเห็น
- สังศรี เอ๊ะ แล้วนายเบิ้มไปอยู่เสียที่ไหน คิฉันไม่ได้เห็นเขาเลยเมื่อตอนขึ้นไป
- โกธสรว คุณแน่ใจหรือว่า นายเบิ้มไม่ได้อยู่ในห้องคุณว่อง
- สังศรี คิฉันไม่พบเขานี้คะ
- โกธสรว เขาคงจะอยู่ในห้องคุณว่อง เพราะเขาบอกคุณพรณีว่า เขาจะขึ้นไปหาคุณว่อง
- สังศรี คะ เขาคงจะอยู่ในห้องคุณว่อง (พูดอย่างวิตกกังวลมาก) ถ้าเขาอยู่ใน
ห้องคุณว่อง..(ถอนใจ แสดงความไม่สบายใจ)
- โกธสรว คุณหวังอะไรหรือ คุณกลัวว่านายเบิ้มจะอยู่ในห้องคุณว่องใช่ไหม
- สังศรี เปล่าคะ (อย่างมีพิรุธ)
- โกธสรว นายเบิ้มอาจจะอยู่ในห้องคุณว่องก็ได้
- สังศรี ถ้าเขาอยู่ในห้องคุณว่อง...คิฉัน...เออ...แต่ถ้าเขาไม่อยู่ในห้องคุณว่อง เขาจะ
อยู่ที่ไหน มันก็ไม่มีที่ไหนชัด
- พี่กรสรว นั่นซี มันก็ไม่มีที่ไหนชัดที่เขาควรจะอยู่ได้ เขาไม่ไปเข้าห้องโรงแรม แต่...
เขาอาจนั่งอยู่ในห้องรับแขกก็ได้
- สังศรี เมื่อตอนคิฉันขึ้นบันไดมา คิฉันเดินผ่านห้องรับแขก ก็ไม่เห็นเขานี้คะ
- โกธสรว ผมสันนิษฐานอย่างนี้ นายเบิ้มอาจเข้านั่งอยู่ในห้องคุณว่อง ตอนนั้นคุณว่องคง
ไม่อยู่ในห้องนี้ หรือว่า นายเบิ้มอาจทำร้ายคุณว่องตายแล้วก็ได้ แล้วนายเบิ้ม
ก็ข่มขู่ ซึ่งอาจข่มขู่ในตู้เสื้อผ้าใบใหญ่ในห้องนอนก็ได้ แล้วคุณก็เข้าไปในห้อง
คุณรอคุณว่องจนรำคาญ คุณก็ออกจากห้องคุณว่องไป แล้วนายเบิ้มก็ขยับตาให้ลูกน้อง
ซึ่งอาจข่มขู่แถวนั้น จักการกับคุณเสีย ผมสันนิษฐานอย่างนี้ คุณเห็นด้วยไหม หรือว่า
มันเป็นภาพยนตร์มากเกินไป ?

- สงคริ ก็เป็นการสันนิษฐานที่มีเหตุผลนะ
- โกรส แค่มั่นใจว่า ก็คงมีใครคนหนึ่งออกจากห้องคุณว่องตามคุณออกไป อาจเป็น
นาย เบ็ญกับพวก หรืออาจเป็นใครก็ได้ แค่ออกมีแน่ ๆ
- สงคริ คุณทราบได้อย่างไรคะ
- โกรส ไฉนถามคุณสักประโยคหนึ่งก่อน
- สงคริ อะไรคะ
- โกรส คุณออกมาจากห้องคุณว่องแล้ว คุณไม่มีทางจะกลับไปใส่กลอนประตูห้องคุณว่องอีก
ไม่ใช่หรือ ผมมายถึงกลอนข้างใน
- สงคริ ก็ไม่มีทางนะซีคะ
- โกรส เอาละ ทีนี้ผมจะบอกคุณว่า ประตูห้องคุณว่องถูกดัดขึ้นกลอนข้างใน ผมคงใช้กำลังพัง
เข้าไป ถึงได้เข้าไปได้ นี่แปลว่าอะไรกัน มันจะคงแปลว่า คนที่ยิงคุณอย่างไม่
แม่นยำ เมื่อยิงแล้วก็วิ่งหนีกลับเข้าไปในห้องคุณว่องแล้วก็ดัดกลอนประตูเสีย คนคนนี้
แหละคือ ผู้ร้ายที่ฆ่าคุณว่องตาย มันกลับเข้าไปในห้องน้ำ ที่มันแช่เย็นคุณว่องไว้ใน
ล้าง แล้วก็ปีนหนีลงไปที่ทางหน้าต่าง ผมจะซีรอยที่ป็นให้คุ้คุณก็ได้ คนร้ายคนนี้ได้ทิ้ง
หลักฐานสำคัญไว้ให้ผมอย่างหนึ่ง หลักฐานอันนี้แหละจะช่วยให้ผมจับมันได้ในไม่กี่วัน
นี่แหละ
- สงคริ หลักฐานอะไรคะ ? (อย่างรีบร้อน)
- โกรส ผมยังไม่บอก ชื่นบอก ก็ไม่ได้ตัวคนยิงนะซีคุณ

(คนคริ)